

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419200158
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5419200158.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobkyne: S. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. XX, XXXXX M., Nemecká spolková republika, zastúpenej JUDr. Róbertom Hnatkom, nar. XX.XX. XXXX, bytom G., Y. XXXX/XX, proti žalovanému: Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1727/49, IČO: 36 858 501, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 5C/10/2019-542 zo dňa 23. 09. 2020, taktó

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3 a § 150 OZ rozhodol, že veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného predstavuje

1. Osobné motorové vozidlo zn. Jeep Wrangler 2.5 SE, rok výroby 1996, EČV: DK419BI, VIN: 1J4FYN9P3VP424944 v hodnote 3.083,- eur;
2. mop v hodnote 10,- eur;
3. dekoračné kvety 2 ks v hodnote 10,- eur;
4. digitálne zariadenie - hodinky s teplomerom v hodnote 10,- eur;
5. rámičky na fotky 30 ks v hodnote 60,- eur;
6. obraz skladajúci sa z piatich častí v hodnote 15,- eur;
7. prenosná skladacia posteľka v hodnote 20,- eur;
8. komoda hnedá s piatimi šuflíkmi zakúpená v obchode Dänischers Bettenlager v hodnote 20,- eur, sa prikazujú do výlučného vlastníctva žalovaného.

Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 1 682,90 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v časti, pokiaľ sa ňou žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti jej samej vypratať stavbu rodinného domu postavenej na parc. KN-C č. 41/3 a 41/1 k. ú. N., obec O. H., zamietol.

Žalobu v časti, pokiaľ žalobkyňa žiadala zaviazat' žalovaného na úhradu všetkých záväzkov vyplývajúcich z právnych úkonov uzatvorených za trvania manželstva jedným z bývalých manželov alebo oboma bývalými manželmi, ktorých plnenie možno, čo i len čiastočne, uspokojiť aj z majetku žalobkyne po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zamietol.

Vychádzal z toho, že manželstvo žalobkyne a žalovaného uzatvorené dňa XX.XX.XXXX bolo rozvedené rozsudkom sp. zn. 2P/52/2017 z 27.03.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť XX.XX.XXXX.

Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že z okruhu vecí označených niektorou zo sporových strán za takú, ktorá patrí do ich zaniknutého BSM, nesporne patrí OMV Jeep, čo bolo medzi stranami sporu nesporným od jeho začiatku, pričom v priebehu sporu (po vyjadrení zástupcu žalobkyne podaním z 03.03.2020 uvedenom pod bodom 12.) sa stala nespornou aj jeho aktuálna všeobecná hodnota vychádzajúca zo stavu tejto veci ku dňu právoplatnosti rozvodu ich manželstva a vychádzajúca zo znaleckého posudku znalca Ing. Miroslava Benka č. 44/2019 v znení jeho doplnenia č. 1 z 25.01.2020 (č. úkonu 2/2020) vo výške 3.083,- eur (č. l. 480). Nesporným bolo aj to, že táto vec po rozvode manželstva zostala v užívaní žalovaného. Aj ohľadne jej prikázania do výlučného vlastníctva jedného z nich došlo v priebehu sporu k zhode v súlade s týmto rozhodnutím, ktorým bola táto vec prikázaná práve do vlastníctva žalovaného.

Ďalšími vecami, ktorých existencia a tiež ich nadobudnutie za trvania manželstva zo spoločných prostriedkov manželov, boli niektoré hnutelné veci zakúpené za trvania manželstva, ktoré po rozvode manželstva zostali v užívaní žalovaného v jeho RD N. a u ktorých nebol spor ani ohľadne ich zostatkovej všeobecnej hodnoty (uvádzanou žalovaným a žalobkyňou nenamietanou) sú: 1. mop v hodnote 10,- eur; 2. dekoračné kvety 2 ks v hodnote 10,- eur; 3. digitálne zariadenie - hodinky s teplomerom v hodnote 10,- eur; 4. rámy na fotky 30 ks v hodnote 60,- eur; 5. obraz skladajúci sa z piatich častí v hodnote 15,- eur (veci uvádzané pod 1. až 5. boli podľa žalovaného zakupované cez internetový obchod www.amazon.de a potvrdil, že práve a len tieto zo zakupovaných vecí sa nachádzajú v RD N. - č. l. 373), 6. prenosná skladacia postieľka v hodnote 20,- eur a 7. komoda hnedá s piatimi šuflíkmi zakúpená v obchode Dänischers Bettenlager v hodnote 20,- eur. Akurát ohľadne prenosnej postieľky, ktorej nadobudnutie za trvania manželstva potvrdila aj žalobkyňa, nebola „zhoda“ v tom, čo sa následne s touto vecou stalo, keď žalobkyňa uvádzala, že nevie, kde sa nachádza, ale žalovaný potvrdil jej existenciu s tým, že ju má v RD N.. Z uvedeného dôvodu mal súd preukázanú jej existenciu a túto vec, rovnako ako ostatné veci uvádzané v tomto bode, prikázal do výlučného vlastníctva žalovanému, v ktorého držbe a užívaní zostali aj po rozvode manželstva, keď ohľadne otázky, komu majú byť tieto veci prikázané napokon ani nebol medzi stranami sporu spor. Týmto svojím postupom rešpektoval aj zásadu prikázania vecí patriacich do BSM tomu z rozvedených manželov, ktorý tieto veci po rozvode užíval a mal ich vo svojej dispozičnej sfére.

S poukazom na skutočnosti uvádzané pod bodom 9.3. nebolo sporné, že v rámci tohto sporu má byť vyporiadavaná ako investícia zo spoločného majetku na vec vo výlučnom vlastníctve žalobkyne suma zodpovedajúca 16-im splátkam v súhrnnej výške 387,20 eura, predstavujúca splátky kúpnej ceny za televízor zn. Samsung, ktorý kúpila žalobkyňa ešte pred uzatvorením manželstva so žalovaným, ale ktoré boli uhradené už počas trvania ich manželstva.

Žalobkyňa v žalobe okruh iných ňou „označených“ hnutelných vecí ako automobily, označila len všeobecne a neurčito ako „nábytok, elektrické spotrebiče, bicykle a iné zariadenia a predmety v domácnosti“ s uvedením „súhrnného odhadu ich ceny vo výške 10.000,- eur, súčasne tvrdiac, že všetky tieto užíva žalovaný (ona mala užívať len základné spotrebné veci, ošatenie a hračky pre maloletú dcéru a v tejto súvislosti nebolo zrejmé, či takýto parameter ako základná spotrebná vec mala spĺňať niektorá z tých iných hnutelných vecí, ktoré žiadala vyporiadať). Toto neskôr (podľa zástupcu žalobkyne) malo byť „precizované“ v podaní zmienenom pod bodom 7. ako nábytok v rozsahu skriň na mieru od p. A.. Až následne, a to pred predposledným pojednávaním v tejto veci, zástupca žalobcu v podaní z 03.03.2020 uvádzanom pod bodom 12. (konkrétne 12.5.) ich podľa neho „špecifikoval“ tak, že označil celkovo 73 položiek označených len „druhovo“, bez konkrétnejšej konkretizácie, z nich časť označená „pomnožne“ obsahujúca viacero vecí určených v niektorých prípadoch „neurčitým“ počtom a tiež len druhovo (napr. poháre, tanier, príbory, hrnce, záclony...), z ktorých len malá časť (konkrétne 3 položky) spĺňa kritérium „skriň na mieru“, ktoré mal vyrobiť p. A., a ktorý podľa žalobkyne mal, vyjmúc skriň na mieru, zhotoviť tiež kuchynskú linku. Spomínaná kuchynská linka ako jedna z položiek daného vyjadrenia podľa praxe súdov nepredstavuje samostatnú vec, ale je súčasťou stavby, v ktorej bola zabudovaná, t. j. v danom prípade RD N. a u ktorej s ohľadom na výlučné vlastníctvo žalovaného k RD N. a za predpokladu, že malo ísť o kuchynskú linku nadobudnutú a zabudovanú počas manželstva, na zadováženie ktorej boli aspoň v nejakej časti použité spoločné financie strán sporu, by mohlo ísť len o jej vyporiadanie v rámci investícií. Žalujúca strana pritom neuviedla, či niektorá z nich by sa mala prekrývať s niektorou z vecí, ktorých existenciu a ich nadobudnutie zo spoločných prostriedkov žalovaný potvrdil uvádzaných pod bodom 20. (viď do BSM súdom radená komoda so šuflíkmi verzus „skrinka“ uvádzaná vo vyjadrení zástupcu žalobkyne alebo obraz z piatich častí radený do BSM, verzus niektorý z obrazov uvádzaných vo vyjadrení zástupcu žalobkyne). Skutkové tvrdenia o existencii takýchto vecí navyše bez ich bližšej identifikácie a doloženia dôkazov o ich existencii, pritom žalovaná strana poprela, konkrétne to, že by uvádzané veci mali patriť do BSM, uvádzajúc aj popretie toho, že by vôbec mali byť nadobudnuté za trvania manželstva,

okrem vecí zhotovených p. A., kde žalovaná strana od počiatku tvrdila, že síce tieto boli zhotovené za trvania manželstva ako zariadenie RD N., ale že tieto neboli platené zo spoločných prostriedkov žalobkyne a žalovaného, ale ich zaplatila matka žalovaného, s ktorou sa žalovaný „vyrovnal“ z kúpnej ceny obdržanej za predaj bytu, ktorý vlastnil výlučne on. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe naopak tvrdil, že tie iné hnutelné veci, ktoré súčasne aj konkretizoval 12-imi položkami zmienenými pod bodom 3.1.4. naopak všetky užíva žalobkyňa, keďže sa mali nachádzať v domácnosti sporových strán v Nemecku. Hoci už uvádzané popretie skutkových okolností ohľadne uvádzaných hnutelných vecí v podaní zástupcu žalobkyne z 03.03.2020 sa ich týkalo ako celku, ale ako to zástupca žalovanej uviedol (po oprave, resp. následnom upresnení) na pojednávaní dňa 22.06.2020 tri položky (bicykel zn. Cube, mixér a mikrovlnka) sa mali prekryvať s hnutelnými vecami uvádzanými vo vyjadrení zástupcu žalovaného k žalobe (bod 14.1.). Tieto tri veci podľa žalobkyne sa mali nachádzať v RD N. v čase, kedy odtiaľ naposledy odišla, kdežto ako už bolo uvedené, žalovaný stále tvrdil, že tieto tri veci a rovnako aj ostatné (ďalšie) hnutelné veci uvádzané v jeho vyjadrení k žalobe (bod 3.1.4.) mali zostať v Nemecku a v dispozícii žalobkyne, opierajúc toto tvrdenie prakticky len o čestné prehlásenie I. P., rod. H. zo 07.08.2019 (č. l. 272) predložené žalovanou stranou (podľa neho dané veci, plus televízor Samsung, mali strany sporu odložené v rodinnom dome na adrese V. XX, XXXXX M., kde býva, pričom v októbri r. 2017 po telefonickom súhlase žalovaného boli všetky tieto veci odovzdané žalobkyňi, ktorá ich prevzala a prepravila do jej nového bytu), ktorého vierohodnosť (vierohodnosť jeho autorky) žalujúca strana spochybnila, poukazujúc pritom na iné čestné prehlásenie danej osoby (nachádzajúce sa v rozvodovom spise sp. zn. 2P/52/2017 na č. l. 282 - prehlásenie z 25.02.2018 predložené v uvedenom konaní terajšou žalovanou stranou ohľadne tam opísaného „nekalého“ konania terajšej žalobkyne, neustáleho jej nakupovania na internete...) a z č. l. 303 - čestné prehlásenie ku konšpiračnej fotke predložené v danom konaní terajšou žalujúcou stranou (v ňom jeho autorka uvádza, že terajší žalovaný „účelovo zavádza a klame“ v súvislosti s ním predloženou fotkou v uvedenom rozvodovom konaní), ktoré obe listiny boli vykonané v terajšom konaní ako dôkaz ich prečítaním s tým, že táto osoba je pripravená dať také čestné prehlásenie, o aké ju tá-ktorá strana požiada a poukazujúc aj na čestné prehlásenia Mgr. S. A. a A. N. s S. Z., potvrdzujúce, že žalobkyňa býva na adrese M. v byte zariadenom novým nábytkom a že (čestné prehlásenie Mgr. A.) nábytok, ktorý bol u p. P., nebol viac použiteľný na ďalšie bývanie, nakoľko bol poškodený vytopením a po neodbornom uskladnení aj páchol, teda zatuchol. Potom pokiaľ ide o položky bicykel zn. Cube, mixér a mikrovlnka, súd konštatuje, keďže každá zo strán sporu tvrdila niečo iné ohľadne toho, kde sa majú nachádzať a každá z nich na preukázanie svojho tvrdenia produkovala v zásade „rovnocenné dôkazy“ len vo forme navzájom spochybňovaných čestných prehlásení, súčasne popierajúc tvrdenie druhej strany, nie je možné zaujať ani záver o tom, či tieto veci k rozhodnému dňu (ku dňu právoplatnosti rozvodu ich manželstva) vôbec existovali a ak aj existovali, kde sú a akú majú mať všeobecnú hodnotu a či vôbec nejakú hodnotu mali po tom, ako mali byť poškodené čiastočným zatopením predposledného bytu v Nemecku, v ktorom mali bývalí manželia spoločnú domácnosť.

V súvislosti s existenciou daných vecí a vôbec aj tých vecí, ktoré ako okruh hnutelných vecí spadajúcich do zaniknutého BSM špecifikoval žalovaný vo vyjadrení k žalobe (bod 3.1.4), je potrebné poukázať aj na to, že od ukončenia spolužitia žalobkyne a žalovaného (20.05.2017) do právoplatnosti rozsudku o rozvode (XX.XX.XXXX) uplynul čas takmer 11 mesiacov, čo je cca 1/5-ina z celkovej doby trvania ich manželstva.

Ďalšou významnou okolnosťou ohľadne existencie hnutelných vecí označených žalovanou stranou ako predmet vyporiadania vo vyjadrení k žalobe [tento okruh po vypustení označeného televízora ešte rozšíril zástupca žalovaného až v podaní z 12.06.2020 (ním reagoval na rozsiahle podanie zástupcu žalobkyne z 03.03.2020) o čiernu koženú posteľ zn. Avignon v hodnote 300,- eur - uvádzané pod bodom 13.8., čo predstavuje jedinou položku z vecí uvádzaných v čestnom prehlásení I. P., ktorú nevedno prečo neuvádzal už vo vyjadrení k žalobe] je to, že nebolo sporné, že byť, v ktorom sporové strany ako manželia spolu dlhší čas bývali, bol vytopený a v súvislosti s poškodením ich vecí, ku ktorému vtedy došlo, si žalobca nárok na náhradu vzniknutej škody uplatnil na súde v Nemecku. Sporným však zostalo to, aký rozsah poškodenia mal nastať (žalovaná strana uvádzala, že minimálny, resp. žiadny a žalujúca strana tvrdila ich znehodnotenie, v rámci čoho poukazovala na žalovaným uplatňovanú náhradu škody za poškodené veci na súde). Pre existujúcu rozpornosť skutkových tvrdení strán sporu, ktorú sa ani ostatnými vykonanými dôkazmi odstrániť nepodarilo a ktoré ohľadne týchto vecí pripúšťajú viaceré, navzájom protichodné závery (nie je zrejmé, kto z nich neposkytoval pravdivé skutkové tvrdenia alebo či nepravdivé skutkové tvrdenia neuvádzali obaja) neumožňujúce zistiť ani len to, či dané veci vôbec a ak áno, v akom stave ku dňu rozvodu manželstva existovali, súd žiadnu z vecí obsiahnutých vo vyjadrení žalovaného k žalobe (plus kožená posteľ Avignon) a ani žiadnu z hnutelných vecí označených zástupcom žalobkyne v podaní

z 03.03.2020 nevyporiadaval, nakoľko nemal preukázanú ich existenciu v rozhodnom čase (čase zániku BSM právoplatnosťou rozsudku o rozvođe manželstva) tobôž ani ich stav, ak by predsa len z nejakých dôvodov mali uvedené veci, resp. niektorá z nich reálne existovať.

Súd nevyporiadaval ani žiadnu z hnutelných vecí uvádzaných vo vyjadrení zástupcu žalobkyne z 03.03.2020, kde ohľadne tých vecí [ktoré nepredstavujú skrine zhotovené p. A. a vecí, ktoré sa mali prekryvať s vecami uvedenými vo vyjadrení žalovaného (bicykel zn. Cube, mixér a mikrovlnka), u ktorých platí záver uvádzaný v predchádzajúcom bode] poukazuje na popretie skutkových tvrdení žalovanou stranou toho, že tieto veci vôbec boli nadobúdané za trvania manželstva, keďže nemal preukázané ich nadobudnutie za trvania manželstva. V danej súvislosti v danom vyjadrení absentujú aj nejaké konkrétnejšie skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne času a konkrétneho spôsobu ich nadobudnutia, nehovoriac o dôkazoch, ktoré by (pri všeobecnom popretí žalovanou stranou len všeobecných skutkových tvrdení žalujúcej strany) potvrdzovali, že tieto skutočne boli nadobudnuté za trvania manželstva a súčasne, že ku dňu zániku BSM aj existovali.

Žalujúca strana navrhla v replike (bod 4.4.) vyporiadať v rámci BSM aj kúpnu cenu, ktorú obdržal žalovaný za predaj bytu v jeho výlučnom vlastníctve, ale následne už na predbežnom prejednaní sporu zástupca žalobkyne sám potvrdil, že za predmet vyporiadania ju označil len účelovo v súvislosti s iným konaním, ktoré sa týkalo ich maloletej dcéry D. prebiehajúce v Nemecku. Súd v súlade s tým, čo tvrdila žalovaná strana (jej zástupca - bod 5.7.) konštatuje, že výťažok z predaja vecí, ku ktorému síce došlo za trvania manželstva, ale šlo o vec vo výlučnom vlastníctve len jedného z manželov (obdržaná kúpna cena) nepredstavuje spoločný majetok, ale tieto peniaze sledujú osud, ktorý mala predávaná vec, t. j. stávajú sa výlučným vlastníctvom predávajúceho (pretransformovanie majetku vo výlučnom vlastníctve z jednej formy na inú), čo v prejednávanej veci znamená, že kúpna cena 42.000,- eur, ktorá bola vyplatená za trvania manželstva kupujúcou za predaj bytu žalovaného v jeho výlučnom vlastníctve na účet matky žalovaného, predstavovala finančné prostriedky vo výlučnom vlastníctve žalovaného.

Žalovaná strana vo vyjadrení k žalobe v časti zmienenej pod bodom 3.3., na čom zotrvala aj v podaní z 02.08.2019, ktorým reagovala na oneskorenú repliku žalobkyne, žiadala v rámci vyporiadania BSM zohľadniť prevody realizované žalobkyňou v čase, keď už nežili v spoločnej domácnosti z bankových účtov (jedného spoločného a jedného, ktorý mal žalovaný, ale ku ktorému mala dispozičné právo žalobkyňa) na svoj účet, spolu v celkovej výške 4.550,- eur a pripočítať túto sumu k podielu žalobkyne. Žalobkyňa (bod 4.3.) síce nespochybnila to, že k daným výberom skutočne došlo, ale súčasne tvrdila, že tieto boli v plnom rozsahu využité na potreby ich maloletej dcéry, na udržiavanie spoločného majetku a réžie s tým spojenej, k čomu predložila aj výpisy z účtu s rozpisom vykonaných platieb. Žalovanou stranou nebolo ani len tvrdené (tobôž preukázané), že by ešte za trvania manželstva nedošlo k postupnému „spotrebovaniu“ uvedených prostriedkov vo forme úkonov nepresahujúcich rámec bežných vecí týkajúcich sa spoločných vecí - § 145 ods. 1 OZ, či už v celom rozsahu alebo v nejakej ich konkrétnej časti. Od „čerpania“ poslednej časti uvedenej sumy dňa 06.06.2017 do právoplatnosti rozsudku o rozvođe bol časový rozdiel viac ako 10 mesiacov. Pretože súd nemal preukázané, že uvádzané finančné prostriedky nemali byť aspoň v nejakej jej časti spotrebované ešte za trvania manželstva, takto označené finančné prostriedky nepredstavujú majetok spôsobilý byť predmetom vyporiadania zaniknutého BSM. Ohľadne OMV BMW (120D, rok výroby 2005, EČV: DK678BL, VIN: WBAU651080PV08665, ktoré predtým, ako bolo zaevidované do evidencie vozidiel na území SR, malo mať v Nemecku po kúpe EČV: BC MPXXX a ktoré číslo malo vyjadrovať iniciály syna žalovaného a deň a mesiac jeho zrodzenia (XX.XX.), súd konštatuje, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by ho mali strany sporu nadobudnúť (napriek jeho kúpe za trvania manželstva) do ich BSM a preto túto vec tiež nevyporiadaval. Žalujúca strana svoje tvrdenia, že toto auto patrilo do BSM opierala o skutkové tvrdenia žalobkyne (podľa nej bolo kupované v máji 2016 z finančných prostriedkov jej a žalovaného a že súhlasili, aby ho užíval syn žalovaného) a tiež o čestné prehlásenia Mgr. S. A. (brata žalobkyne) a O. J., ktorý by podľa žalovanej strany mal byť terajším priateľom žalobkyne (č. l. 289 a 290) a podľa týchto čestných prehlásení sa mal pred nimi syn žalovaného vyjadriť tak, že toto auto mu zaplatil žalovaný, resp. že ho od neho dostal k narodeninám, čo však syn žalovaného K. S. vo svojej výpovedi ako svedok poprel, konkrétne poprel to, že by také niečo mal pred niekým hovoriť a nevie prečo by mal také niečo hovoriť, keď mu ho žalovaný nedaroval. Žalovaná strana v priebehu celého sporu (od prvotného vyjadrenia k žalobe) konzistentne tvrdila, že OMV BMW nepatrí a ani nikdy nepatrilo do BSM, ale že bolo vo vlastníctve syna žalovaného K. S., ktorý ho kúpil za svoje vlastné finančné prostriedky a že na jeho kúpu mu žalovaný nijakým spôsobom neprispel, akurát bolo počas jeho registrácie v Nemecku registrované na žalovaného, a to výlučne z dôvodu nižšieho poistného, keďže žalovaný mohol využiť bonus za bezškodový priebeh. Toto tvrdenie žalovaného potvrdzuje nielen výpoveď syna žalovaného, ale aj výpoveď jeho matky, len s tým rozdielom, že na kúpu tohto auta, ktoré bolo kupované za 7.000,- eur od Turka bývajúceho v Nemecku,

synovi žalovaného prispela jeho matka sumou 4.000,- eur a zvyšných 3.000,- eur boli prostriedky syna žalovaného. Tiež (na rozdiel od žalobkyne) tvrdili, že k jeho kúpe došlo síce v máji, ale v r. 2015 (matka syna žalovaného to upresnila, že to malo byť niekedy okolo 16.05.2015), kedy mal syn žalovaného 20 rokov. Nesporne vozidlo bolo v evidencii vozidiel na území SR zaevidované dňa 23.02.2017 už na syna žalovaného ako jeho vlastníka a aj držiteľa (č. I. 68). Tomu zodpovedal aj zápis v evidencii na dopravnom inšpektoráte a v osvedčení (technickom preukaze) k tomuto vozidlu. Na základe kúpnej zmluvy zo 14.05.2018 (č. I. 66) ho syn žalovaného predal H. I. za cenu 5.500,- eur. Súd hodnotiac jednotlivé dôkazy k otázke „vlastníctva“ OMV BMW v čase jeho kúpy považoval za vierohodnejšie výpovede syna žalovaného a jeho matky, ktorí boli pred svojimi výpoveďami poučení o následkoch krivej výpovede, než čestné prehlásenia blízkych osôb žalobkyne, a to aj v súvislosti s tým, kedy ku kúpe vozidla skutočne došlo, keď nedôveryhodne nepôsobí ani motív, pre ktorý malo byť vozidlo po jeho kúpe v máji 2015 zaevidované v Nemecku nie na syna žalovaného ako kupujúceho, ale na žalovaného ako vlastníka (výrazne nižšie náklady na poistenie vozidla). Okrem toho, ako už bolo uvedené, syn žalovaného bol ako vlastník a držiteľ daného vozidla zaevidovaný už dňa 23.02.2017 a ak žalujúca strana mala byť skutočne toho názoru, že žalovaný ho mal ako vec patriacu do BSM bez súhlasu žalobkyne darovať svojmu synovi (k čomu by muselo dôjsť najneskôr v čase jeho zápisu ako vlastníka do evidencie vozidiel na území SR), mala možnosť namietat' tzv. relatívnu neplatnosť takéhoto úkonu darovania vo všeobecnej trojročnej lehote, čo však neurobila a táto lehota už uplynula, hoci žalobkyňa o tom, že vozidlo bolo zapísané už na syna žalovaného a ten ho následne predal, vedela ešte pred jej uplynutím.

V priebehu konania sa stalo nesporným, že RD N., ktorý žalobca začal stavať v r. 2009 a v čase uzatvorenia manželstva nepochybne stála už celá jeho hrubá stavba (sporným zostal akurát rozsah jej skutočného dokončenia) nepatrí do BSM, ale je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, nakoľko stavba ako samostatná vec v právnom zmysle slova vznikla ešte pred uzatvorením manželstva.

Žalobkyňa (po tom ako súd už na predbežnom prejednaní sporu zaujal ohľadne danej stavby predbežne takýto právny záver, ktorý následne akceptovala aj žalobkyňa, keď táto pôvodne v žalobe a ešte aj v replike žiadala túto stavbu radiť do BSM) žiadala vyporiadať v rámci tohto konania investície, o ktorých tvrdila, že boli realizované z ich spoločných prostriedkov jednak na dokončenie tejto stavby a jednak aj na úpravu jej okolia na pozemkoch vo výlučnom vlastníctve žalovaného.

Tieto žalobkyňa naposledy „vyčíslila“ v podaní z 03.03.2020 (bod 12.3.) sumami vo výške 1.143,60 eura, 42.585,23 eura a 5.831,32 eura tvrdiac, že tieto investície do RD N. preukázala listinnými dôkazmi a konštatovala, že žalovanému vznikla povinnosť vyplatiť jej polovicu vyššie uvedenej hodnoty investícií vo výške 24.780,- eur. O sumách práve v takejto výške je v listinných dôkazných prostriedkoch tvoriacich obsah spisu zmienka akurát pokiaľ ide o sumu 1.143,60 eura v listine z č. I. 309 - 310 (zaslaná cenová ponuka vyžiadaná 20.10.2015 z e-mailu žalobkyne na garážovú bránu, ktorú obdržala z e-mailu a@b.c), pokiaľ ide o sumu 42.585,23 eura v listine z č. I. 349 označenej ako „krycí list rozpočtu“ ako suma z DPH (bez DPH mala byť podľa rozpočtu a jeho rekapitulácie z č. I. 343 až 348 týkajúceho sa stavby 86 - N. JM vyúčtovanie prevedených prác vo výške 35.487,69 eura) a napokon suma 5.831,32 eura uvedená v „súhrnnom liste stavby“ označenej ako „86 - N. JM s dátumom 28.09.2015 bez vyplnenia kolóniek objednávateľa, zhotoviteľa, projektanta a spracovateľa, v ktorom uvedená v rámci nákladov z rozpočtov údaj „Strecha“ a sumy 4.859,43 eura bez DPH a suma 5.831,32 eura s DPH.

V danom podaní (bod 12.4.) súčasne uvádzala, že listinnými dôkazmi preukázala investície zo spoločného majetku na výlučný majetok žalovaného (pozemky parc. KN-C č. 41/3 a 41/1 k. ú. N.) vo výške 2.957,18 eura a 9.440,56 eura a žalovanému vznikla povinnosť vyplatiť žalobkyne polovicu vyššie uvedenej hodnoty investícií vo výške 6.198,87 eura. O v niečom podobnej sume z predložených listinných dôkazných prostriedkov je zmienka v listine z č. I. 338 označenej ako „VYÚČTOVANIE - Z. N.“, kde je uvedená celková suma 1.957,18 eura a v listine z č. I. 340 označenej ako „Rozpočet“ k stavbe N. JM bez uvedenia objednávateľa, zhotoviteľa, v ktorej súčet všetkých položiek predstavuje 9.440,56 eura. Z vyššie uvádzaných rozpočtov nie je zrejme ani to, kto bol ich vyhotoviteľ a tieto nepredstavujú dôkaz spôsobilý sám o sebe preukázať, kedy a ako konkrétne (v akom rozsahu) a či vôbec došlo na ich podklade k nejakému plneniu a ktorou osobou. Svedok Z. nepotvrdil autorstvo k žiadnemu z rozpočtov, ktoré mu predložil k nahliadnutiu zástupca žalobkyne a tiež uviedol, že na listine z č. I. 338 ručne písanej, nie je jeho písmo.

Pokiaľ ide o platby vyplácané priamo žalovaným tým, ktorí realizovali dokončovacie práce už v čase po uzatvorení manželstva, takúto platbu, konkrétne jednu a aj to v nevedno akej výške, potvrdil akurát svedok S. H., ktorý robil v RD N. schody a dvere s montážou (ten potvrdil celkovo tri platby z toho jednu - zálohu vyplatenú priamo žalovaným niekedy v mesiaci január - február 2013 - t. j. v čase ešte pred uzatvorením manželstva, čo mohlo byť asi trištvrté celkovej platby, ďalšiu jednu od matky žalovaného a jednu od žalovaného bez toho, aby z jeho výpovede bolo zrejme, koľko predstavovala tá-ktorá platba

a koľko bola celková suma, ktorá mu bola v súvislosti s prácami na RD N. vyplatená) a svedok Z. Z., ktorý za práce, ktoré vykonával, potvrdil akurát jednu - prvú platbu priamo od žalovaného za zhotovenie obkladu a dlažieb v dvoch miestnostiach - kúpeľniach a tento tiež nevedel uviesť jej výšku, tvrdiac len to, že určite mu vtedy žalovaný vyplatil nie viac ako 1.000,- eur a súčasne tiež uviedol, že podľa jeho odhadu malo ísť o práce v rozsahu cca 35 m² a že za 1m² oni berú 15,- eur za prácu mimo materiálu (čo by pri takejto výmere predstavovalo 525,- eur).

Obrana žalovaného bola založená na skutkovom tvrdení, že peniaze na práce vykonávané po uzatvorení manželstva na dokončovaní RD a úprave jeho okolia vyplácala jeho matka D. S., ktorá ich vyplácala jednotlivým zhotoviteľom buď priamo, že si k nej prišli po peniaze alebo prostredníctvom brata žalovaného - jej syna Ing. S. S. s tým, že sa vzájomne vyrovnali z peňazí, ktoré žalovaný obdržal z predaja bytu v jeho vlastníctve, keď celá kúpna cena, ktorá podľa kúpnej zmluvy zo 14.12.2015 (č. I. 243 - 245) predstavovala 42.000,- eur, bola uhradená na účet matky žalovaného (v dvoch platbách - záloha - 1.000,- eur a doplatok 41.000,- eur). Pravdivosť uvedeného skutkového tvrdenia potvrdzuje jednak doložený výpis z účtu matky žalovaného zo dňa 16.12.2015, ktorý ako platobné miesto na zaplatenie kúpnej ceny bol uvedený aj v kúpnej zmluve a podľa ktorého uvedeného dňa bol na daný účet realizovaný bezhotovostný vklad v sume 41.000,- eur z účtu N.XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (N. I. - tá bola podľa kúpnej zmluvy zo 14.12.2015 - č. I. 243 - 245 kupujúcou bytu predávaného žalovaným) na účet vedený v N. N. a.s., č. N.XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX s názvom S. D., I. Z. (č. I. 376). Tiež takúto dohodu potvrdil aj brat žalovaného vypočutý ako svedok (Ing. S. S.) a potvrdzuje to aj čestné prehlásenie matky žalovaného D. S. z 25.01.2020 (č. I. 475 - 476).

Z daného vyjadrenia matky žalovaného, konkrétne zástupcom žalobkyne citovanej poslednej vety strany dva a prvej vety strany tri nevyplýva ani samostatne, tobôž v kontexte ostatného obsahu daného čestného vyhlásenia, že matka žalovaného mala žalovanému poskytovať prostriedky, ktorými vyplácala robotníkov na stavbe ako pôžičky len krátkodobo, ktoré jej žalovaný vždy vracal, keď prišiel na Slovensko. Z čestného prehlásenia výslovne vyplýva, že podľa dohody matky žalovanej so žalovaným jej mal žalovaný vrátiť peniaze, ktoré použila na vyplácanie robotníkov na stavbe RD N. až po tom, ako predá svoj byt v O. H. a že týmto spôsobom jej ich aj vrátil, tvrdila v danom čestnom prehlásení a tvrdil to aj žalovaný a potvrdzoval to aj brat žalovaného Ing. S. S. v tom smere, že takto mu to hovorila ich mama. Pretože bolo preukázané, že na účet matky žalovaného bola poukázaná (v súlade s kúpnu zmluvou) celá kúpna cena za žalovaným predaný byt v jeho výlučnom vlastníctve a týmto spôsobom malo dôjsť k vyrovnaniu jeho záväzku voči svojej matke z titulu uhrádzania nákladov súvisiacich s dokončením RD a jeho okolia, tak nešlo v rozsahu takéhoto splatenia záväzku žalovaného voči svojej matke o jeho splatenie zo spoločných finančných prostriedkov žalobkyne a žalovaného spadajúcich do ich BSM, ale o splnenie tohto svojho záväzku voči svojej matke ako tretej osobe z výlučných prostriedkov žalovaného. Aj žalujúca strana potvrdzovala hoc len „nejaký“ rozsah vyplácania robotníkov na stavbe RD N. priamo zo strany matky žalovaného, akurát tvrdila, bez toho, aby čokoľvek toto jej tvrdenie preukazovalo, že tie peniaze žalovanej vracal žalovaný priebežne vždy, keď prišiel domov z Nemecka. Významný rozsah vyplácania osôb pracujúcich na dokončení RD N. pritom potvrdili aj tí z nich, ktorých súd vypočul ako svedkov (svedok H., Z.).

Pokiaľ ide o dôkazné bremeno ohľadne preukázania investícií zo spoločného majetku na majetok len jedného z manželov, toto zaťažuje (tak ako to tvrdila žalovaná strana) toho z manželov, ktorý tvrdí, že spoločné prostriedky boli vynaložené na oddelený majetok druhého manžela. V súdnej veci bolo preto na žalobkyňu, ktorá tvrdila existenciu investícií zo spoločného majetku na výlučný majetok žalovaného, aby tieto investície nielen tvrdila, ale aj preukázala.

Z vykonaných dôkazov mal súd preukázaný konkrétnejším spôsobom iný spôsob vyplatenia osoby za vykonané práce na RD N., než prostredníctvom matky a brata žalovaného len v prípade vyplatenia prvej platby Z. Z., ktorého žalujúca strana (na návrh ktorej bol vypočutý) označila ho za osobu, ktorá vykonávala práce na dokončení RD, keď jeho výpoveď žalovaná strana nijako nespochybňovala a nespochybnila ani týmto svedkom hoc len odhadnutý rozsah prác, za ktoré bol svedok Z. vyplatený priamo žalovaným a ním uvádzanú jednotkovú cenu. Súd mal teda preukázanú len investíciu zo spoločného majetku bývalých manželov v rozsahu 525,- eur tak, ako je to uvádzané pod bodom 31.5., ktorá suma spĺňa aj „okrajovú podmienku“ tvrdenú uvedeným svedkom, že vtedy mu žalovaný nevyplatil určite viac ako 1.000,- eur. Uvedený svedok súčasne potvrdil (čo žiadna zo strán sporu tiež nespochybňovala), že všetky ním realizované práce robil výlučne za trvania manželstva žalobkyne a žalovaného (konkrétne to mal robiť 5 - 6 rokov dozadu, asi v r. 2015). Zo skutkových tvrdení žalovaného nevyplývalo, že by finančné prostriedky, ktorými priamo vyplácal dodávateľov jednotlivých prác, mali mať iný režim vlastníctva, než ten, že šlo o spoločné prostriedky (ohľadne charakteru týchto prostriedkov

prítom možno vychádzať zo zásady, že ak nie je preukázané niečo iné, prostriedky uhrádzané jedným z manželov za trvania manželstva predstavujú spoločný majetok manželov).

Inú konkrétnejšiu sumu, ktorú by za trvania manželstva žalovaný priamo vyplatil niektorej z osôb, ktoré sa podieľali na dokončení RD N. a úprave jeho okolia, resp. inú konkrétnu sumu, ktorá nemala byť za práce a materiál a tiež zariadenie domu vyplácaná za trvania manželstva inak, než ako to tvrdil a preukázal žalovaný (bod 31.8.), súd z vykonaného dokazovania preukázanú nemal. Okrem svedka Z. také niečo uvádzal už len svedok S. H., z výpovede ktorého vyplýva akurát to, že mal obdržať tri platby za ním vykonávané práce, z toho jednu zálohu ešte pred uzatvorením manželstva (január - február 2013), ktorá tvorila cca 3-iny z celkovej sumy, ktorej výšku nedokázal špecifikovať a ešte ďalšie dve platby tiež v neznámej výške, z ktorých jedna bola od žalovaného.

Na tom, že žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že došlo ku konkrétnej investícii zo spoločného majetku na oddelený majetok žalovaného, nič nemení to, že táto sa vďaka tomu, akým spôsobom sa dom dokončoval (malo to byť „po kamarátsky“, bez riadnych dokladov, bločkov - „na čierno“) dostala do dôkaznej núdze.

S poukazom na doposiaľ uvedené súd konštatuje, že vykonané dokazovanie preukázalo existenciu majetku v rozsahu hnutelných vecí, ktoré boli v súlade s I. výrokovej časti rozsudku prikázané (v súlade aj s vôľou strán sporu a v súlade aj so zásadou ich prikázania tomu, kto ich z rozvedených manželov od rozvodu až do súčasnosti výlučne užíva) do výlučného vlastníctva žalovaného v súhrnnej hodnote 3.228,- eur uvedených pod I. výrokovej časti rozsudku. Vychádzajúc zo zásady rovnosti podielov (§ 150 OZ), je žalovaný povinný vyplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 1.614,- eur (1/2-ica z 3.228,- eur).

Zároveň bolo preukázané, že zo spoločného majetku bolo na výlučný majetok žalobkyne (v súvislosti s kúpou televízora Samsung, ktorého časť kúpnej ceny bola splatená až za trvania manželstva) uhradených zo spoločných finančných prostriedkov suma 387,20 eura, z ktorej by mala žalobkyňa žalovanému vrátiť jej 1-icu - sumu 193,60 eura, zodpovedajúcu podielu (rozsahu), v akom by mal obdržať náhradu zo spoločného majetku žalovaný a naopak na výlučný majetok žalovaného bolo zo spoločných prostriedkov preukázateľne vynaložených 525,- eur, z čoho by mal žalovaný žalobkyni nahradiť taktiež 1-icu - sumu 262,50 eura. Rozdiel uvedených súm v prospech žalobkyne predstavuje 68,90 eura, ktorú je žalovaný povinný uhradiť žalobkyni titulom náhrady toho o čo viac bolo zo spoločných prostriedkov investované na výlučný majetok žalobkyne než žalovaného.

Celkovo potom súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 1.682,90 eura (1.614,- eur + 68,90 eura) do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd zamietol žalobu v časti, pokiaľ sa ňou žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti sebe samej, a to vypratať nehnuteľnosti, ktorý výrok v súlade s „upresnením“ žaloby (bod 4.5.) sa mal týkať RD N. jednak z dôvodu, že takýto výrok (vychádzajúc z výlučného vlastníctva žalovaného k nehnuteľnosti, ktorej sa mal týkať) je mimo rámec konania o vyporiadanie BSM, ale v prvom rade z dôvodu, že žalobkyňa nepochybne danú nehnuteľnosť už neužíva podľa prehlásenia žalovaného ako výlučného vlastníka uvedenej stavby ako aj pozemkov ňou zastavanej a priliehajúcej k nej, pričom túto už neužívala ani v čase podania žaloby a v (na) danej nehnuteľnosti žalobkyňa už nemá ani žiadne veci, ktoré by predstavovali jej výlučný majetok. Žalobkyňa v podstate žiadala sama sebe uložiť povinnosť, ktorú by ani splniť nemohla, keďže ku dňu vyhlásenia rozsudku nijakým spôsobom danú nehnuteľnosť neužívala.

Súd žalobu zamietol aj v časti pokiaľ žalobkyňa žiadala zaviazat' žalovaného na úhradu všetkých záväzkov vyplývajúcich z právnych úkonov uzatvorených za trvania manželstva jedným z bývalých manželov alebo oboma bývalými manželmi, ktorých plnenie možno, čo i len čiastočne, uspokojiť aj z majetku žalobkyne po vyporiadaní BSM, keď vykonané dokazovanie nepreukázalo existenciu akýchkoľvek záväzkov či už spoločných alebo len niektorej zo strán sporu vzniknutých za trvania manželstva, ktoré by ku dňu rozhodnutia súdu neboli uhradené, keď v danej otázke boli skutkové tvrdenia strán sporu prakticky zhodné. Okrem toho prípadné výlučné záväzky niektorého z rozvedených manželov sú mimo rámec sporu o vyporiadanie BSM, vyjmúc situácie, ak z takéhoto individuálneho záväzku bola nadobudnutá za trvania manželstva vec existujúca v čase zániku BSM). Žalobkyňa týmto spôsobom žiadala vyporiadať niečo, čoho existencia nielenže nebola preukázaná, ale ani nebola tvrdená (len hypoteticky naznačovaná slovami, že nemôže existenciu takýchto záväzkov vylúčiť). Navyac „daná konštrukcia“ by znamenala, že žalovaný (nevedno prečo) by mal mať povinnosť, a to výlučne len on popri svojich nesplatených záväzkoch, uhradiť nielen prípadné (ničím nepreukázané) zostatky zo spoločných záväzkov oboch strán sporu, ktoré by na seba prevzali ako manželia za trvania manželstva (nevedno prečo by o takých záväzkoch nemala mať žalobkyňa vedomosť, ak by ku dňu zániku BSM existovali), ale aj takéto výlučné záväzky, ktoré by na seba (bez jeho vedomia) zobrala žalobkyňa.

Napokon sama žalobkyňa (po zmene právneho zástupcu) navrhovala svoju žalobu aj v časti týkajúcej sa bodov 39. a 40. zamietnuť, ako je to zrejme z jej podania z 03.03.2020 (bod 12.4.).

S poukazom na § 140 ods. 3 CSP súd jednotlivé následné podania žalobkyne, ktoré dala po podaní žaloby a nimi opakované „menila“ rozsah vyporiadavaného majetku a spôsob jeho vyporiadania a rovnako tak aj následné podania žalovaného, ktorými po prvotnom vyjadrení k žalobe následne tiež menil ním označený okruh majetku, ktorý má spadať do BSM a spôsob jeho vyporiadania, nepovažoval za zmenu žaloby, vzájomnú žalobu a jej zmeny, ale s okruhom v nich označovaného predmetu tohto sporu sa týmto rozsudkom s nimi vyporiadal a do výrokovej časti zahrnul to, čo mal preukázané ako predmet zaniknutého BSM strán sporu, včítane nárokov súvisiacich s týmto vyporiadáním, ako to upravuje ust. § 150 OZ. Ohľadne vecí a nárokov uplatnených niektorou zo strán sporu, ktoré nepredstavujú spoločný majetok a spoločné záväzky, sa vyporiadal tak, ako to vyplýva z dlhodobej praxe súdov, len v odôvodnení rozhodnutia.

V súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania súd konštatuje, že žiadna zo strán sporu nemala plný úspech vo veci, pričom svoje návrhy (hlavne žalujúca strana) v priebehu konania viackrát menila a v niektorých prípadoch, len v určitej časti tohto konania tvrdila niečo iné, než znie záver súdu, hoci následne (po predbežnom právnom posúdení veci) určité skutočnosti akceptovala (režim vlastníctva RD N.) a priznala, že určitý nárok označila len účelovo (otázka vlastníctva peňazí obdržaných žalovaným za predaj bytu v jeho výlučnom vlastníctve). Nemožno opomenúť, že výraznou finančnou hodnotou po tom ako žalujúca strana akceptovala, že RD N. ako najrozhodujúcejšia položka nespadá do masy BSM, sa výrazne najvyššou finančnou položkou stali žalobkyňou uplatňované investície do RD N. a pozemkov pri ňom vo vlastníctve žalovaného. Hoci len v minimálnej miere zo žalobkyňou označených investícií mal súd preukázané investovanie zo spoločných prostriedkov do výlučného vlastníctva žalovaného, boli dôkazy, ktoré naznačovali že tieto „mohli“ byť aj vyššie, než mal súd preukázané (výpoveď svedka H.), keď žalobkyňa sa ocitla v dôkaznej núdzi hlavne z dôvodu, že finančné toky boli realizované „netransparentne“ bez dokladov, ktoré aj keď prípadne nejaké boli, tak ich zásadne mohol mať v dispozícii žalovaný, ktorý ako vlastník tieto práce a materiál zaobstarával, poprípade jeho blízki príbuzní, ktorí mu v tom pomáhali (žalovaného matka a brat). Za tejto situácie súd nepovažoval za spravodlivé nejakým spôsobom pomerovať pomer úspechu a neúspechu, ktorý by sa napokon ani nedal exaktne vyčíslieť, ale stanoviť len odhadom, hoci ten by bol väčší v prípade žalovaného, ale zohľadniac konkrétnu situáciu práve v súvislosti s investíciami do RD N. považoval za spravodlivé rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázala na to, že vyjadrením 03. 03. 2020 zmenila podľa ust. § 139 a nasl. CSP žalobu a na základe tejto zmeny sa domáhala, aby z vecí patriacich do BSM súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného osobné motorové vozidlo Jeep Wrangler, ako aj veci podľa zoznamu uvedeného v bode AD5 s tým, že žalovaný je povinný na celkové vyporiadanie BSM jej vyplatiť 51 475,37 eur a v prevyšujúcom rozsahu by bol jej návrh zamietnutý. Vzhľadom na uvedené súd vo veci nesprávne určil masu BSM v časti vyporiadania huteľných vecí a spoločnej investície. Mala za to, že dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka, ktorý tvrdí, že vec nadobudnutá počas trvania manželstva nepatrí do BSM a že peňažné prostriedky preukázateľne vynakladané za trvania manželstva na oddelený majetok boli výlučne jeho, pričom predmetom vyporiadania môžu byť len veci (majetkové práva a záväzky), ktoré účastníci urobili predmetom vyporiadania. Preto súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď do masy BSM nezaradil osobné motorové vozidlo BMW, ktoré bolo nadobudnuté počas manželstva a v čase jeho kúpy zapísané v evidencii vozidiel na meno žalovaného, pričom v konaní nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané, že na kúpu motorového vozidla boli použité výlučne finančné prostriedky jeho syna, keď jeho výpoveď, ako aj výpoveď exmanželky žalovaného považovala vzhľadom na príbuzenský pomer a vzhľadom na ich nejednoznačnosť a neúplnosť za tendenčné a účelové. Keďže súd na tieto výpovede prihliadol, mal prihliadnuť aj na jej výpoveď a čestné prehlásenie O. J., ktoré tvrdia opak. Zároveň bolo preukázané, že žalovaný previedol počas manželstva vlastnícke práva k vozidlu na svojho syna bezodplatne, teda bezdôvodne svojím konaním znížil hodnotu BSM, čím jeho syn na úkor BSM bez jej súhlasu získal majetkový prospech vo výške 5 500,- eur, a preto uvedenú pohľadávku mal súd pri vyporiadaní BSM zohľadniť. Súčasne nesprávne súd rozhodol, keď do BSM nezaradil všetky žalobkyňou určené finančné investície zo spoločného majetku, počas trvania ich manželstva na výlučný majetok žalovaného, a to stavbu rodinného domu a na pozemky mu

vlastnícky patriace. Ako v prípade motorového vozidla, aj v tomto prípade, súd vykonal pojednávanie a vypočul svedkov bez prítomnosti jej a jej právneho zástupcu, čím im bolo znemožnené klásť svedkom otázky na preukázanie skutočností ňou tvrdených. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že stavba bola postavená pred uzavretím manželstva a počas trvania manželstva boli použité finančné prostriedky zo spoločného majetku manželov, ako aj z výlučných prostriedkov každého z nich. Nebolo teda jednoznačne preukázané, že dostavba sa uskutočnila len z výlučných prostriedkov žalovaného, a preto súd mal urobiť iný záver, a to ten, že na dostavbu stavby a príslušenstva použili účastníci konania aj spoločné finančné prostriedky, či už z pôžičiek, našetrovaných peňazí a príjmov z pracovných alebo obdobných pomerov. Žalovaný nepreukázal jednoznačne rozsah svojich výlučných finančných prostriedkov investovaných do stavby, ani prostriedkov, ktoré mu mala požičať matka počas trvania manželstva, pričom ho zaťažovalo dôkazné bremeno, t. j. že vec nadobudnutá počas trvania manželstva nepatrí do BSM, pretože veci na ňu vynakladané boli výlučne jeho prostriedkami. Súd nesprávne a jednostranne vyhodnotil čestné prehlásenie matky žalovaného, a preto nebola preukázaná existencia pôžičky len pre žalovaného, ani to, že čiastkové pôžičky boli vrátené len z jeho výlučných finančných prostriedkov, ako ani ich výška a účel, na ktoré boli použité. Nebol vykonaný predložený dôkaz, a to čestné prehlásenie z 25. 01. 2020. Nedostatočné tvrdenie žiadala v konaní napraviť vykonaním výsluchov rodičov žalovaného. V opačnom prípade ich žiadala považovať za nepreukázané. Pri výške a čase investícií bolo prihliadnuté iba na výpoveď žalovaného a na ničím nepodložené tvrdenia jeho matky a nebolo prihliadnuté na skutočnosť, že v konaní nebol preukázaný zdroj finančných prostriedkov rodičov žalovaného a nebol uvedený účet alebo vkladná knižka, z ktorých mali byť finančné prostriedky vybraté a poskytnuté žalovanému. Zároveň sa súd nezaoberal ňou predloženými výpismi zo spoločného účtu počas trvania manželstva, kde sa príslušné čiastky zhodujú s časom, kedy dochádzalo k investovaniu zo spoločného majetku na výlučný majetok žalovaného. Mala za to, že pokiaľ sa účastníci nevedia dohodnúť na rozsahu a nie je to možné jednoznačne určiť z priložených listín, mal súd vykonať znalecké dokazovanie pre určenie všeobecnej hodnoty investícií, ktoré navrhla, pretože ide o skutkovú otázku, na ktorej vyriešenie sú potrebné odborné znalosti. Bolo potrebné zistiť hodnotu nehnuteľnosti s investíciou a hodnotu bez investície a tento rozdiel vydeliť dvoma, čo by bol vyporiadací podiel a nevychádzať iba z výsluchu svedkov, ktorí si nepamätajú, nie sú si istí a nevedeli konkretizovať. Uvedené sa týka aj investícií do úprav pozemkov vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Súčasne súd nesprávne rozhodol, keď do masy BSM nezaradil všetky ňou určené hnuiteľné veci, ktoré v čase jeho vyporiadania existovali, boli dostatočne špecifikované a určené nielen druhom, ale aj jednotlivito bolo uvedené miesto, kde sa nachádzajú. Nestotožnila sa s názorom súdu, že len veci uvedené vo výroku rozsudku boli pre súd identifikované dostatočne a ňou uvedené hnuiteľné veci boli nedostatočne identifikované pre ich určenie a zaradenie do masy BSM. Poukázala na rozhodnutie NS ČR, v zmysle ktorého náhrada za prostriedky vnesené do BSM prichádza do úvahy v tých prípadoch, keď sú použité súčasne zo spoločných prostriedkov manželov na nadobudnutie určenej veci, a to za predpokladu, že táto vec ku dňu zániku BSM existuje, resp. nebola spotrebovaná, či nestratila hodnotu. Zároveň poukázala na to, že súdne rozhodnutie sa musí týkať všetkého majetku tvoriaceho BSM, ktorý existoval v čase jeho zániku, čo sa nestalo, z dôvodu, že nebolo vykonané potrebné dokazovanie, najmä podrobný výsluch oboch účastníkov. Ďalej mala za to, že nadobudnutie vecí za výlučné prostriedky len jedného z manželov nemožno uvažovať v prípade, že je vec získaná za prostriedky získané pôžičkou, aj keď ju dojednal len ten manžel, ktorého výlučné prostriedky boli neskôr na jej splatenie použité. Pokiaľ sa vec už stane súčasťou BSM, nemôže neskôr zmeniť právny režim a prejsť do výlučného majetku jedného z manželov len preto, že dodatočne boli na jej získanie použité len prostriedky z výlučného majetku, keďže v takomto prípade má ten, koho prostriedky boli vynaložené, len právo pri vyporiadaní zaniknutého BSM žiadať, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, pričom žalovaný túto skutočnosť nepreukázal. Ďalej mala za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď vykonal pojednávanie 18. 12. 2019, napriek skutočnosti, že sa ona a jej zástupca písomne ospravedlnili samostatnými podaniami z objektívnych dôvodov a požiadali o odročenie pojednávania. Na pojednávaní pritom boli vypočutí svedkovia, ktorých výpovede boli kľúčové pre rozhodnutie.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi zisteniami, ktoré súd náležite odôvodnil.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvala na dôvodoch uvedených vo svojom odvolaní.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na skutočnostiach uvádzaných vo svojom predchádzajúcom vyjadrení.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vrátane nadväzujúceho výroku o nároku na náhradu trov konania.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalobkyňa, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobkyne krajský súd dopĺňa, že civilné sporové konanie je založené na zásade kontradiktórnosti a koncentrácii konania, z ktorých vyplýva, že strany musia prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, t. j. skutkové tvrdenia, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky uplatniť včas, inak to má za následok neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok neúspech v spore.

Preto bolo povinnosťou žalobkyne svoje tvrdenia, že do masy BSM patria aj veci uvedené v jej vyjadrení z 03. 03. 2020, ktoré žiadala prikázať žalovanému preukázať dôkazmi, keďže dôkazné bremeno zaťažuje ju, k čomu však vykonanými dôkazmi nedošlo, a preto správne súd prvej inštancie konštatoval, že na základe skutkových tvrdení (či už pravdivých alebo nepravdivých) nebolo možné zistiť, či v danej veci vôbec a ak áno, v akom stave ku dňu rozvodu manželstva existovali, a preto ich nevysporiadal, keďže ich existenciu preukázanú nemal. V súvislosti s uvedeným podaním krajský súd dopĺňa, že sa nejednalo o zmenu žaloby, keďže za jej zmenu sa nepovažuje úkon žalobkyne, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 140 ods. 3 CSP a § 150 OZ).

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že do BSM patrí osobné motorové vozidlo BMW, krajský súd dopĺňa, že z výpovede syna žalovaného a jeho bývalej manželky po zákonom poučení, že je ich povinnosťou vypovedať pravdu a nič nezamlčovať a o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede (§ 196 ods. 2 CSP), zhodne vypovedali, že bolo zakúpené v máji 2015 z ich finančných prostriedkov, na rozdiel od tvrdení žalobkyne, že sa tak stalo v roku 2016 zo spoločných finančných prostriedkov so žalovaným, ktorú skutočnosť mali potvrdiť čestné prehlásenia osôb jej blízkych, keď u S. S. ako bývalej manželky žalovaného zrejme nemožno predpokladať snahu po zákonom poučení vypovedať v prospech žalovaného, preto súd prvej inštancie hodnotiac tieto dôkazy jednotlivo, ako aj všetky vo vzájomnej súvislosti, správne za vierohodnejšie považoval svedecké výpovede, prihliadnuc aj k tomu, že vozidlo malo byť zaevidované v Nemecku na žalovaného z dôvodu lacnejšej poisťky (§ 191 ods. 1 CSP). Krajský súd pritom zdôrazňuje, že zapísanie vozidla do evidencie vozidiel má len evidenčný charakter a nepotvrďuje to, či patrí do BSM sporových strán, resp. do vlastníctva syna žalovaného, keďže k nadobudnutiu vlastníckeho práva k hnutelnej veci dochádza zaplatením kúpnej ceny a jej odovzdaním (§ 588 OZ).

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalobkyne krajský súd dopĺňa, že aj v prípade, ak tvrdí, že spoločné prostriedky boli vynaložené na oddelený majetok žalovaného, keďže požaduje, aby jej tieto prostriedky boli nahradené a tak sa zvýšil jej vyporiadací podiel, zaťažuje dôkazné bremeno ju, keďže tvrdí skutočnosti, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Žalobkyňa však v konaní, tak ako bolo správne konštatované súdom prvej inštancie, investície zo spoločného majetku do rodinného domu a do pozemkov žalovaného v k.ú. N. nepreukázala. Z výpovede žalovaného, jeho brata, ako aj čestného prehlásenia jeho matky bolo preukázané, že náklady na materiál a práce, ktoré boli vykonané na rodinnom dome a pozemkoch počas trvania manželstva, boli uhradené z finančných prostriedkov matky žalovaného D. S., pretože žalovaný z predchádzajúceho manželstva a vyporiadania BSM vedel, čo znamená BSM a spoločné

finančné prostriedky, a preto nechcel, aby počas manželstva so žalobkyňou sa vykonávali nejaké práce na rodinnom dome a na pozemkoch zo spoločných finančných prostriedkov. Z vykonaných dôkazov vyplýva jeho dohoda s matkou, že zhotoviteľov a dodávateľov bude vyplácať ona, a to buď sama alebo prostredníctvom brata Ing. S. S. z vlastných finančných prostriedkov s tým, že pri predaji bytu žalovaného v O. H., ktorý bol v jeho výlučnom vlastníctve, sa s ňou žalovaný vyrovná. Vzhľadom na uvedené neobstojí tvrdenie žalobkyne, že zo strany matky žalovaného malo ísť o pôžičku vrátenú zo spoločných prostriedkov, keďže uvedené ani z jej čestného prehlásenia (v žalobkyňou uvádzaných častiach) vôbec nevyplýva. Pritom pokiaľ žalobkyňa namietala, že sa nemohla na pojednávaní 18. 12. 2019 zúčastniť a klásť svedkom otázku na preukázanie svojich tvrdení, z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní 16. 10. 2019 strany zobrali na vedomie ďalší termín pojednávania na uvedený deň, o ktorého odročenie požiadal právny zástupca žalobkyne 16. 12. 2019 z dôvodu svojej PN trvajúcej od 11. 11. 2019. Žiadosti súd prvej inštancie správne nevyhovel, keďže dôvod odročenia neoznámil bezodkladne, ale len dva dni pred samotným pojednávaním, napriek tomu, že práceneschopnosť trvala už od 11. 11. 2019, t. j. oznámil ho súdu oneskorene (§ 183 ods. 3 CSP). Ani uvádzaný dôvod vzhľadom na stanovenú diagnózu, a to zápal dýchacích ciest správne bez ďalšieho nepovažoval za dôležitý pre odročenie pojednávania, keďže údajný záver ošetrojúceho lekára, že by v prípade účasti žalobcu na pojednávaní mohlo dôjsť k závažnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu nebol nijakým spôsobom zdokladovaný a nebolo taktiež preukázané, že by žalobkyňa mala odôvodnene trvať na osobnom zastúpení právnym zástupcom. Správne súd prvej inštancie neakceptoval ani následnú žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania zo 17. 12. 2019 a jej ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní odôvodnené len tým, že jej zástupca sa nemôže zo zdravotných dôvodov pojednávania zúčastniť a nesúhlasí s pojednávaním v ich neprítomnosti, čo v kontexte dôvodu neúčasti jej právneho zástupcu nemožno považovať za dôležitý dôvod odôvodňujúci odročenie pojednávania (§ 183 ods. 1, 2, 3 CSP). Vzhľadom na uvedené sa žalujúca strana sama zbavila možnosti zúčastniť sa na pojednávaní, a preto nemožno za nesprávny považovať postup súdu, keď pojednávanie 18. 12. 2019 vykonal bez prítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu.

10. Súd prvej inštancie správne nevykonal ani znalecké dokazovanie na ocenenie hodnoty prác, ktoré boli vykonané za trvania manželstva na určenie všeobecnej hodnoty investícií, aby bolo možné zistiť hodnotu nehnuteľnosti s investíciou a hodnotu bez investície a tento rozdiel vydeliť dvoma, čo by bol vyrovnací podiel, keďže pre vyporiadanie investícií nie je rozhodujúca hodnota, ktorá vznikla v rámci týchto investícií, ale len skutočná výška vynaložených finančných prostriedkov, a preto vykonanie žalobkyňou požadovaného znaleckého dokazovania by bolo neúčelné a nehospodárne (čl. 8, čl. 17 CSP).

11. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobkyne, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý priznal žalovanému v plnom rozsahu vzhľadom na jeho plný úspech v celom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému ako plne úspešnému v odvolacom konaní mu ho priznal taktiež v plnom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).